

Min syn på skolan

805226

Hej!

Jag vill inleda detta brev med att berätta om en händelse som ägde rum senaste nyligen. Skälet att jag tar upp detta är att det för mig var en slags vändpunkt, något som fick mig att reflektera över hur skolan fungerar, och framförallt hur jag skulle önska att den fungerade.

Det hela började med att jag, som representant för klass 9C, blev kallad till ett möte med undervisningsrådet, vilket fungerar som en del av skolans elevråd. Den dag hade vi i rådet besök av elevorganisationen. De hade kommit för att bjuda in oss till en så kallad nätverksträff, vilket innebär att representanter från elevråden i alla Linköpings högstadietsolor träffas och försöker hitta former för ett framtida samarbete när det gäller diverse övergripande skolfrågor. Jag fann detta mycket intressant och var inte sen att anmäla mig.

Jag infann mig veckan därpå precis klockan nio i vuxen skolans lokaler, där mötet skulle ha plats. Morgonen rullade på bra. Jag blev placerad i en liten grupp av människor, med vilka jag skulle

byta erfarenheter och diskutera elevinflytande.

Det hela var mycket givande och samtalen blev på förvånansvärt bra.

Vi var alla ense om att i fortsättningen ha regelbundna "nätverksträffar".

Efter lunch därefter övergick min betänksamhet i förtvål när alla som var närvarande tillsammans skulle komma fram till konkreta saker, så som hur ofta dessa möten skulle äga rum, vad vi skulle döpa "nätverket" till, och hur de kommande mötena skulle se ut. I stället för att försöka hitta bra lösningar började folk angripa Fritunsskolan och Cecilia skolan för att det ansåg att vår skola var bättre än deras. Forgäves försökte jag och ett fåtal till övertala majoriteten att i stället för att klaga tillsammans försöka att hitta en lösning. // När matdiskussionen antligen var över fick jag i den återstående halvtimmen lyssna på ett intensivt flatter om vad "nätverket" skulle heta. Visst behöver vi ha ett namn, men själv är jag inte beredd att ägna trehundra minuter åt en sådan sak. För mig är det helt enkelt en prioriteringsfråga.

När jag väl var på väg ut ur mötesalen kände jag en djup trötthet blandad med en uppgivenhet jag aldrig tidigare

erfarit känslan övergående smärtingen i frustrationen över folks brist på engagemang och framförallt den högst verkliga prioriteringen som präglar dagens skola.

Skolans uppgift, enligt mig, är trots allt att ge eleverna kunskap. Kunskap att bära med sig ut i livet. Inte bara elevrådet utan även skolans personal och framförallt de politiker som har det yttersta ansvaret för skolan, borde fokusera mer på hur själva undervisningen ska se ut, och inte på vilken färg matsalsväggarna ska ha, till exempel.

I dag går var fjärde niondeklassare ut med ofullständiga betyg. I stället för att försöka lösa detta, enligt mig, väldigt stora problem, föreslår skolministern att man ska komma in på gymnasiet utan de ytterst små krav som i dag finns. Jag skulle i detta brev vilja få vara på chansen att fråga hur skolministern tänker i detta avseende? Vad får skolministern att tro att det ökar elevernas kunskap i något hänseende överhuvudtaget?

En annan sak som förvånar mig är det stora medlidande som politikerna tycks ha fått för

de "stäckars" ungdomarna. Vi verkar tro
att en kravlös skolmiljö gynnar oss.
Dessvärre håller jag inte med. Krav
är nyttigt. Visserligen till en gräns. Som
allt annat.

En annan sak som jag tror är enormt
viktig för skolans utveckling är att
höja statusen på läraryrket. Förbättra
villkoren för lärare helt enkelt.

En bra början vore att försöka
få upp lärarlönerna. Med tanke på
att läraryrket kräver både hög kunskap
och ett stort ansvar, är lärarna otroligt
underbetalda. Jag har själv fått erbjuda
vikten av en duktig lärare. Så jag
vet vad jag talar om.

Mitt slutsats är att vi alla måste
omvärdera skolan, och än gång för alla
tänka över dess syfte. Det hoppas
jag även att skolmyndigheten gör.

Tack på förhand för att du tog dig
tid att läsa mitt brev!

Hälsningar 